

PRIVÉDETECTIVES KLAPPEN

Ze zijn de ogen die u niet ziet. De mannen en vrouwen van wie u het wellicht nooit zal weten als ze u volgen. Dat doen ze níét vanachter een krant of vanonder een hoed. Nee, privédetectives doen het vandaag met de hulp van technologie, fietsende collega's, een auto als uitkijkpost, en als de klant daarop staat ook met een gerechtsdeurwaarder. "In een zaak van vermoed overspel belde ik snel nog of zo'n deurwaarder mee de sauna in wou. Zo dicht bij een ontknoping kon ik niet op de parking blijven wachten."

TEKST: KRISTOF BOHEZ, ILLUSTRATIE: JAN BOSSCHAERT

"Je kan je in niets zo hard vergissen als in mensen"

En dag voor onze ontmoeting een mailtje van een detective. Of we onze afspraak kunnen verplaatsen naar een latere datum? *Ik zit morgen een hele dag in Luik. Daar afspreken lukt eventueel ook.* Het biedt een goeie blik op het onvoorspelbare, maar niet noodzakelijk romantische werk van een privédetective. "Ik heb nu even tijd omdat ik wel weet wanneer m'n target in de stad zich weer in het openbare leven begeeft", zegt onze donker geklede man in een Luiks hotel, waar we afspraken voor de zondvloed de regio overspoelde. Geduld is een schone deugd, en tv-detectives bestaan niet echt, zo blijkt. "Stel je voor dat ik op die parking naast dit hotel iemand moet observeren vanuit m'n auto", wijst onze man. "Dat de zon begint te branden en niemand opdaagt, maar dat je je raampje urenlang niet naar beneden kan doen omdat je onherkenbaar moet blijven. Dát komt al meer in de buurt van wat privédetectives doorgaans doen."

De dertiger is in Luik voor een vermoeden van overspel. Een vraag die privédetectives vaak krijgen. "De meeste klanten willen gewoon zekerheid, een minderheid wil hard bewijs zoals een foto, om in de rechtbank meer aanspraak op alimentatie te maken."

Het volgen van iemand in de publieke ruimte kan detectives al eens in spannende verkeerssituaties brengen, vaak met auto's van een autoverhuurdienst, zodat het target nooit één wagen herkent. Als alles goed gaat, leidt de rit naar een onopvallende parkeerplaats in een straat. En af en toe ook gewoon naar knotsgekke situaties. "Eén keer moest ik een vrouw observeren die alleen thuis was, en plots naar buiten kwam in sporttenu. Hop, al joggend het bos in. Op dat moment mocht ik niet aarzelen. Omdat ik niet aan m'n klant kan zeggen: *Ik ben haar*

gevolgd, maar niet tot in dat bos. Haar achterna dus, in m'n gewone kleren, gelukkig met makkelijke schoenen. Vanop een afstandje kon ik haar bijhouden, fototoestel in de aanslag. Maar goed ook, want in dat bos bleek ze effectief afgesproken te hebben met een man die ze kuste."

Opgelet: het autolampje brandt

De overtreffende trap van iemand op heterdaad betrappen is de betrapping met gerechtelijke machtiging. Een samenwerking waarbij de detective veelal het voorbereidende werk doet, en de gerechtsdeurwaarder er op vraag van de klant bijkomt. Die mag tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds wel iemands privé-terrein betreden. En zo nodig zelfs een slotenmaker inschakelen. Een oudere detective die we spreken heeft

betrapping zonder bekendmaking. Pas bij hun vertrek op de parking heb ik alsnog een foto kunnen maken. Om een of andere reden kussen mensen elkaar vaak bij het instappen van een auto, terwijl dat lampje boven hun hoofd nog brandt, vlak boven de plaats waar hun lippen elkaar raken."

In het bureau van deze West-Vlaamse detective – een van de grootste – zorgt overspel voor een vierde van het werk. Ruwweg de helft van de aanvragen betreft bedrijfsfraude. Een flink deel van de ruim 700 erkende privé-detectives in België werkt voor verzekeringsmaatschappijen en andere grote bedrijven, zelfstandige detectives worden vaak ingeschakeld voor andere bedrijven of ander werk. In zeldzamere gevallen doet ook de overheid op hen een beroep. "Zo kwam er via een curator en de Gentse recht-bank eens de zaak binnen waarbij een

bedrijf in verdachte omstandigheden failliet was gegaan, en verschillende leveranciers met een put van 2,5 miljoen euro achterliet. In een poging om te bewijzen dat de bedrijfsleiding nog andere activiteiten had, reisde ik met een collega

één week naar Monaco. Ik probeerde bij zo'n gelieerd bedrijfje binnen te geraken als zogezegde medewerker van een vakblad dat hen in de kijker wou zetten, maar dat pakte niet. Ik moest maar eens naar een beurs in Dubai gaan als ik wou weten hoe ze werkten, klonk het. Zoveel terughoudendheid was een sein om hen zeker te blijven volgen. Op een bepaald moment belandden we zelfs in het casino met een speciaal gekocht pak en das. Met onze gewone werkplunje – jeans en T-shirt – zouden we daar opgevalen zijn. Uiteindelijk konden we verschillende bedrijfsactiviteiten traceren. We vroegen een stevig voorschot aan onze opdrachtgevers om in Monaco mee te draaien, maar is dat dan een dure operatie als je op die manier

"Anonimiteit is belangrijk. Ooit wou iemand me van de weg rijden"

zo'n situatie al vaker meegemaakt. "Eén keer bleek een overspelige man uit een appartement gevlucht naar de garage onder het gebouw. Toen alle lichten daar uit waren, brandde er nog één lichtje in een autokoffer. Daar had die zich dus verstopt, halfnaakt. Een andere keer stopte een koppel dat ik volgde aan een wellnesscomplex. Zo dicht bij een mogelijke ontknoping kon ik niet gewoon in m'n auto blijven zitten. Snel belde ik de deurwaarder, of hij ook mee binnen wou. Hoe herkennen we elkaar daar, was zijn vraag. (*grijnst*) Gelukkig bleek hij ros te zijn. In het complex hebben we *zintuiglijk* kunnen vaststellen dat meneer en mevrouw eerst de ruimte voor duomasage opzochten, en dat ze elkaar na-dien ook nog discreet aanraakten. Een

uiteindelijk meer dan een miljoen euro kan recupereren?"

De beste fles heeft een brede dop

Word je rijk als privédetective? Geen van onze gesprekspartners ziet er extravagant uit. De dertiger niet, de ancien niet, ook de goed geklede vrouw die in België en Nederland werkt niet. Opvallen is *not done* als detective. "Bovendien doe je deze job ook niet voor het geld", zegt de dertiger. "Ik wou als kind al detective zijn en mensen helpen. Neem nu zo'n partner die geen oog dicht doet elke keer als de wederhelft op zakenreis is. Als zo iemand dankzij ons verder kan met zijn of haar leven: dáár doe ik het voor."

Het neemt niet weg dat een privé-detective goed z'n boterham, geblindeerde auto of polshorloge-met-ingebouwde-camera kan verdienen met een uurloon van snel zeventig euro. Het helpt om het soms lange wachten in de wagen draaglijker te maken. De auto's van detectives zijn dan ook vaak kantoren op wielen. Met ruimte om de laptop open te klappen, een gordijntje dat eventuele inkijk tegen-

UIT DE BIECHT

Onze journalisten kruipen opnieuw een hele zomer in hun kazuifel van biechtvader en weken alle mogelijke geheimen los. Volledig anoniem, zodat iedereen vrijuit kan praten, zonder potjes gedekt te houden.

houdt, een powerbank om de gsm op te laden die de klant desgewenst de hele tijd op de hoogte houdt, wat eten en drank voor als het weer eens nachtwerk wordt. “En”, grijnst de ancien, “met een plastic fles waarin je kan plassen als je niet weg kan. Eentje van Looza, met bredere dop.”

De vrouw met veel ervaring doet zelf niet zoveel observaties meer. Een keertje te veel herkenbaar in de media verschenen, vreest ze. Het is nog zoiets waarmee detectives rekening moeten houden: hun anonimiteit, reden waarom op hun websites geen foto staat of ze al eens een schuilnaam gebruiken. Je wilt eventuele wraakgevoelens van ontmaskerde zakenmannen of andere targets niet faciliteren. “Als een ex-partner wat loslippig is of als de zaak voor de rechter komt, kan je werk bekend raken”, weet de dertiger. “Dan kan het gebeuren dat je bedreigd wordt, of dat je banden plat staan.”

Onze vrouw kwam zelfs al eens te weten dat er een plan was om haar van de weg te rijden. “De eerste week let je dan extra goed op. Daarna ga je gewoon door, ik ben niet zo’n angstige type. Door de jaren heb ik natuurlijk ook geleerd om wat veiligheid te voorzien. In een restaurant zit ik nooit met de rug naar het volk, en als ik ergens een hoek om moet, steek ik eerst de straat over. Dan zie je tenminste of er iemand achter die hoek staat. Ik kan ook een collega om begeleiding vragen, of de politie om bescherming. Het drugsmilieu laat je sowieso beter aan de politie over.”

De babyface-detective

De ancien lacht fijntjes. Aan ons restauranttafeltje is hij diegene met de rug naar de rest. *No stress*. Hij is niet

echt aan het werk hier. “Vreemd genoeg ben ook ik niet cynisch geworden na alles wat ik zag in deze job.” En dan piept z’n smartphone weer. Of er morgen in Knokke iemand gevolgd kan worden? Twee berichten later is een collega per fiets voorzien. “We hebben medewerkers met verschillende profielen. Eentje met een babyface

“Mensen laten verdergaan met hun leven, dáár doen we het voor”

ook, die minder opvalt in een schoolomgeving. Bezorgde ouders zijn ook deel van ons cliënteel.”

Detectives weten per definitie niet wat morgen brengt, en moeten het onverwachte verwachten. Het kan een fietstocht aan zee zijn, of een meerdaags verblijf in een kasteel waar de

eigenaar iemand verdenkt van diefstal. Of een nachtje materiaal markeren in een verlaten fabriekshal, in de hoop dat je met de UV-scanner de volgende dagen ook de frauduleuze arbeider laat oplichten.

Het liefst nemen ze zaken aan waarbij ze menselijke belangen kunnen dienen, klinkt het unaniem. Maar ook dan kan het gebeuren dat een zaak niet opgelost raakt. Zoals die met de jongen die consequent een half uur te laat op school aankwam terwijl hij thuis op tijd vertrok. “Op vraag van die ouders hebben we die scholier toen laten volgen door een jongere collega”, zegt de ancien. “Maar met z’n tijdsbesteding leek niks bijzonders aan de hand. Had hij een

tijdje gedeald of had hij ergens een lief? De waarheid is dat we het nooit geweten hebben. Zulke zaken kan ik ook wel loslaten.”

“Niets is wat het lijkt”, zegt de vrouw met een glimlach. “Het staat op mijn visitekaartje. Je kan je in niets zo hard vergissen als in mensen.”